

barvenih korald in bronastih obeskov našitih. Neka druga sicer tudi bogata, je imela obleko s koraldami našito le do ledij. Bila je to pač bleščeča noša, ako si mislimo ves bron bleščeč kakor zlato, in ako je imela, kakor jedna, pet minut od te gomile na ravnem izkopana, po 13 do 15 nanožnic na vsaki nogi.

Našlo se je več zapenjač s podobami, nekatere tudi iz lepo barvanega stekla, potem nad deset bronastih posod, tri izmed teh imajo vzbočene podobe borilcev itd. Vsi predmeti so iz hallstadtske dóbe, le nekaj malega iz laténske. Tako je torej pred 2500 leti todi gospodaril močen in imovit rod in se oziral v nižavo, kjer se trudi dandanes Dolenjec v potu svojega obraza in se ozira v železnega konja, ki mu je pripeljal po železni cesti železne vozove v deželo.

Pa treba naprej.

Pri prapreškem gradu je proti vshodu konec grosupeljske doline.

Vozna cesta jo udari zopet kar naravnost čez hrib, in se obdrži dobre pol ure daleč gori, kakih sto metrov više od železnice; popotniku se ponuja krasen razgled po bližnjem in daljnem svetu: na Gorenjskem se mu kaže Triglav, na Notranjskem Snežnik. Železnica pa hoče imeti prav zložno pot, in ker ji ni mnogo na jednom kilometru ali dveh minutah, krene pod vasjo Gatina na desno, z zarezom prekorači tudi mejo okraja ljubljanske okolice, in pride pod litijskega glavarja. Do tukaj je tekla proti jugovshodu, naprej do Št. Lovrenca v témeniški dolini bode ji glavna smer proti vshodu, od tam do Novoga mesta zopet proti jugovshodu. Spusti se sedaj nekoliko navzdol proti Žalini, a ne do tal, ki so kakih 10 m nižja od grosupeljske doline, zakaj treba se je hitro zopet dvigati, da premagamo novo razvodje, mejo višenjske doline. Oglehamo si hitro Malo Žalino z župno cerkvijo, postojimo pri Veliki Žalini, predrzno pre-

režemo hrib, in pridemo na mogočen cestovod (viadukt) 122 m dolg, s katerega ponosno pogledamo na Veliko Loko in njeno malo vodico. Kmalu se nam hrib zopet odmakne, dolina poviša. Z nasipa vidimo Malo Loko, visoko gori pa cesto čez Peščenik; zažvižgamo, smuknemo v temni predor, ki je 446 metrov dolg, gremo še vedno malo navkreber naravnost proti severu, dokler se ne zasveti zopet beli dan v višenjski dolini. Nazaj gori zroč, gledamo vozno cesto in milujemo prednamce, ki so nekadaj po višenjskih klancih mučili živino in svoje kosti.

Po ozkem pa prijaznem jarku jo zavijemo kmalu zopet proti vshodu, sprijaznimo se z višenjskim potokom, ki bo po tej dolini naš tovariš, in le mimogredé pogledamo na dva gradova: Weixelbach in Weixelburg, pa smo na višenjegorski postaji (358 m nad morjem).

Višnja gora je čedno, a majhno mesto, morda je bode povečala železnica. Za kolodvorom na solnčnem gričku je župna cerkev, kjer krščujejo višenjske meščane. Na nasprotnem južnem hribu vidimo razvaline višenjskega gradú; ozirajoč se vanje, spominjaš se turških časov in slavnih prednikov. Pred Starim trgom se poniža k nam dol iz Višnje gore cesarska cesta; dolinica se nekoliko razširi na desno, na levo pa nas pozdravlja gradiček Smrek z imenitno čebelorejo. Stisnemo se zopet k ilov-

častemu hribu, zdrčimo memo svetega Martina v Gornji Dragi, in že smo v zatiški župniji poleg Spodnje Drage s cerkvico svetega Tomaža.

Ker smo bili od Višnje gore naprej preveč zavili proti jugovshodu, krenemo zopet naravnost proti vshodu med Hudim na levi in Stransko vasjo na desni. Sedaj pa se dolina odpre na obe strani; proti severu tam se béli Zatičina amfiteatralično okrožena in zaprta severnim vetrovom. Ker jo brž zakrije smrekov griček, imamo čas ozreti se tudi proti jugu. Tje je že odhitela

Jernej Pečnik. (Fotogr. dr. Fr. L.)